

Sinai și Sion

Evrei 12.18-24: Pentru că voi nu v-ați apropiat de un munte care se poate atinge și care este aprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul trâmbiței, nici de glasul cuvintelor, pe care cei care l-au auzit au cerut să nu li se mai adauge un cuvânt (pentru că nu puteau suporta ce li se poruncise: „Chiar un animal, dacă va atinge muntele, va fi ucis cu pietre”; și așa de înfricoșătoare era priveliștea, încât Moise a spus: „Sunt îngrozit și tremur!”), ci v-ați apropiat de muntele Sion; și de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; și de zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare; și de Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri; și de Dumnezeu, Judecătorul tuturor; și de duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți; și de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ; și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel.

Când citim Epistola către Evrei, este mereu necesar să ținem seama de faptul că aceasta este adresată credincioșilor de origine iudaică, cu scopul de a-i îndemna și încuraja să rămână fideli în mărturisirea lui Hristos. Acești credincioși au trebuit să îndure multă „luptă a suferințelor”. Oricât le-ar fi îndurat de bunăvoie, durata suferințelor i-a obosit. Au început să renunțe la încrederea lor și la mărturisirea lor plină de bucurie și să se apropie din nou de iudaism. Au încetat să mai participe la adunările credincioșilor și și-au îndreptat urechea spre învățături diverse și străine (Evrei 13.9). Astfel, deveniseră leneși în a asculta și a lua aminte la adevăr și, în loc să fie învățători, aveau nevoie să fie instruiți din nou cu elementele de bază ale cuvintelor lui Dumnezeu și erau în pericol să cadă din nou din creștinism în iudaism. Dar dacă se întorceau la iudaism, renunțau astfel la creștinism și se alăturau celor care L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu și L-au expus rușinii (Evrei 6.6).

Pentru a întări și a ridica „mâinile obosite” și „genunchii slăbiți”, găsim pe tot parcursul epistolei lucrurile incomparabil mai înalte și cerești ale creștinismului puse în lumină în comparație cu iudaismul. Scriitorul face aceasta încă o dată la sfârșitul epistolei sale. După ce în capitolul 11 a îndreptat privirea evreilor credincioși spre credințioșia părinților lor și i-a încurajat la începutul capitolului 12 să-și îndrepte privirea spre Isus, le arată că numeroasele lor suferințe sunt căi de educare ale dragostei părintești a lui Dumnezeu și îi îndeamnă să-și netezească calea și să urmărească sfințirea etc. Prin exemplul cutremurător al lui Esau, care și-a vândut cu dispreț dreptul de întâi născut și a trebuit apoi să suporte consecințele teribile, ei sunt avertizați cu o seriozitate sfântă să nu desconsidere privilegiul lor înalt de a fi ajuns în „Biserica celor întâi-născuți”, și să nu renunțe la binecuvântările lor cerești în Hristos în schimbul unei bunăstări trecătoare și de scurtă durată.

Pentru a le arăta, pe de o parte, gloria chemării lor cerești în comparație cu iudaismul și, pe de altă parte, responsabilitatea lor în fața harului care le-a fost acordat, el face acum o comparație între Lege (fundamentul iudaismului) și har (fundamentul creștinismului). El face aceasta, îndreptându-le atenția către cei doi munți, „Sinai” și „Sion”. Cum ar fi putut să-i învețe mai bine și să-i încurajeze să rămână fideli adevărului, decât arătându-le Legea cu grozăviile ei și harul cu plinătatea binecuvântărilor?! Dacă cineva era încă în dubiu, dacă să se întoarcă la iudaism, prin privirea acestor doi munți, bine cunoscuți de fiecare evreu, cu *semnificația* lor profundă și cu minunatele *revelații ale lui Dumnezeu* legate de aceștia, el trebuia să fie învățat și atenționat.

Sinai, muntele pe care a fost dată Legea, vorbește despre cerințele, pe care Dumnezeuul sfânt și drept le adresează omului, pe baza cărora El dorește să-l binecuvânteze.

Sionul vorbește despre intervenția plină de har a lui Dumnezeu, atunci când omul, din cauza propriilor sale responsabilități, pierduse și pierde totul.

Să analizăm puțin mai în detaliu acești doi munți!

Dumnezeu Și-a îndeplinit cuvântul Său plin de har dat lui Moise: „Cu siguranță, Eu voi fi cu tine; și acesta îți va fi semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate poporul din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele *acesta*” (Exodul 3.12). Acum ajunseseră la acest munte. Aici, pe Sinai, Dumnezeu le-a vorbit, a încheiat Legământul Său și le-a dat Legea Sa. Dacă ei ar fi ascultat cu sârguință de vocea Lui și respectau legământul Lui, atunci urmau să fie poporul Lui ales dintre toate popoarele (Exodul 19.5).

Pe o bază cu totul nouă, Dumnezeu a început acum să acționeze față de copiii lui Israel. Cu har și îndurare, Dumnezeu îi condusese din Egipt și prin pustiu până la acest munte. De acum înainte, însă, ei nu mai aveau de-a face cu Dumnezeuul harului, ci cu Dumnezeuul sfințeniei și al dreptății, a cărui binecuvântare sau blestem depindea de ascultarea lor — respectarea Legii Sale.

Când Moise a transmis poporului cuvintele DOMNULUI [lui Iehova], „tot poporul a răspuns împreună și a zis: « Tot ce a zis DOMNUL vom face!» Și Moise a dus înapoi DOMNULUI cuvintele poporului” (Exodul 19.8). Învăluit în întuneric, Dumnezeu cere acum ca poporul să fie sfințit și să se înfățișeze înaintea Lui cu hainele spălate. Fiecare trebuia să învețe că acum avea responsabilitatea de a fi demn de prezența lui Dumnezeu. Însoțit de fenomene înspăimântătoare, Dumnezeu face apoi cunoscute cerințele Legii Sale. Poporul nu-L cunoscuse încă pe Dumnezeu în acest fel. Până atunci, El îl purtase cu îndurare pe aripi de vultur, dar acum Se revela în toate semnele sfințeniei și dreptății Sale, cerând ascultare din partea lor. Cum ar fi putut fi altfel decât ca poporul să tremure în fața acestei revelații a lui Dumnezeu și, cuprins de frica morții, să-L roage pe Dumnezeu să nu mai vorbească cu el. Fiecare simțea distanța — distanța dintre el și Dumnezeu —, granița pe care nimeni nu o putea trece fără a suferi o moarte sigură. Atât de îngrozitoare erau consecințele revelației lui Dumnezeu pe Muntele Sinai, încât chiar și Moise, mijlocitorul Legii, a spus: „Sunt îngrozit și tremur!” Și de ce tremurau toți? Pentru că își asumaseră să împlinească tot ce porunca DOMNUL. Chiar și Moise tremura, căci și el era un om ca și ceilalți, deși era mijlocitorul Legii, dar nu mijlocitorul adevărat, ci un model al Celui ce urma să vină, care, prin jertfa Sa, ne-a putut transmite dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu a însoțit Legea Sa cu aceste semne înfricoșătoare ale sfințeniei Sale și ale zelului Său aprins: „pentru ca *temerea* Lui să fie înaintea fețelor lor, ca *să nu păcătuiască*” (Exodul 20.20). Nici o încălcare a Legii Sale nu putea rămâne nepedepsită, nici un păcat neispășit.

Astfel, vedem în Sinai coborârea Dumnezeuului sfânt, pentru a acționa față de om, pe baza cerințelor drepte ale Legii Sale, prin binecuvântare sau blestem. Legea însă a adus robie, teamă și groază și s-a dovedit a fi o slujbă a morții și a osândirii (2 Corinteni 3).

Apostolul începe acum cu o comparație între cele la care credincioșii evrei *nu au venit* și cele la care *au venit*.

Israel a venit la Sinai, dar credincioșii evrei *nu au venit*:

la muntele care se poate atinge
și
care este aprins de foc,
și
nici la negură,
și
nici la întuneric,
și
nici la furtună,
și
nici la sunetul trâmbiței,
și
nici la glasul cuvintelor, pe care cei care l-au auzit au cerut să nu li se mai adauge un cuvânt.

Muntele, la care ei nu au venit, nu este numit aici Muntele Sinai, ci muntele „care putea fi atins”. Tot ceea ce era în legătură cu acest munte putea fi atins, văzut, auzit, înțeles și perceput cu *simțurile omului natural* — ale omului în carne. *Pentru aceasta nu era nevoie de credință*, așa cum scrie și Pavel: „Legea însă nu are nimic de-a face cu credința, ci se aplică următorul principiu: «Cine a împlinit aceste porunci, va avea viața prin ele.»” (Galateni 3.12, Menge) Această zi a muntelui, „care putea fi atins”, a trecut pentru totdeauna. Dumnezeu nu Se mai ocupă de omul în carne. Ziua încercării sale s-a sfârșit; el a fost judecat și respins în moartea lui Hristos ca fiind complet nepotrivit, incorigibil și stricat. Dacă evreii credincioși ar fi vrut să se întoarcă din nou la muntele „palpabil”, ar fi anulat astfel crucea lui Hristos ca sfârșit al primului om și s-ar fi întors la epoca Legii și a acțiunii lui Dumnezeu asupra omului în carne.

Nu la un munte *pământesc*, ci la un munte în sens *spiritual* — ei au venit la muntele Sion, cu care erau în legătură lucrurile nepalpabile, nevăzute și eterne ale harului lui Dumnezeu — la „ceea ce este mai bun”, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ei (Evrei 11.40) — la lucrurile care nu pot fi înțelese de oamenii în carne, ci doar prin *credință* și sunt realități pentru *cel care crede*. De aceea citim:

v-ați apropiat
de muntele Sion;
și
de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc;
și
de zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare;
și
de Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri;
și
de Dumnezeu, Judecătorul tuturor;
și
de duhurile celor drepte, făcuți desăvârșiți;
și
de Isus, Mijlocitorul unui nou legământ;
și
de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât Abel.

Nu merită oare atenție faptul că în versetele 18–21 sunt menționate șapte lucruri, legate între ele prin șase „și”, iar în versetele 22–24 sunt menționate opt lucruri, legate între ele prin șapte „și”? Numerele șapte și șase, pe de o parte, vorbesc despre o desăvârșire care se află alături de o imperfecțiune; iar numerele opt și șapte, pe de altă parte, despre un nou început legat de desăvârșire¹. Legea dată pe Muntele Sinai era desăvârșită, dar nu era revelația desăvârșită a inimii lui Dumnezeu. În Sion, însă, vedem începutul a ceva nou — omul cel nou, iar ceea ce este legat de acesta trebuie să fie desăvârșit; căci tot ceea ce este legat aici de Sion se întemeiază pe Hristosul răstignit, înviat și glorificat.

Sinai era muntele Legii — al cerințelor Dumnezeului sfânt —, pe care omul în carne îl putea atinge. În contrast cu Sinai se află Sionul, muntele harului. Muntele Sinai era înconjurat de un gard, deoarece aducea moarte sigură oricui îl atingea. Muntele Sion nu este înconjurat de un gard, ci aduce har și mântuire celor pierduți.

Un „munte” este adesea folosit în Scriptură ca simbol al puterii și al forței mari. Ca „munte”, Sionul este simbolul puterii harului nelimitat al lui Dumnezeu, pe baza lucrării desăvârșite a lui Hristos. În contrast cu acesta, „muntele” Legii ne amintește de cuvintele: „Boldul morții este păcatul, și *puterea* păcatului, legea” (1 Corinteni 15.56).

Sionul era o fortăreață a iebusiților, zidită pe unul dintre munții Ierusalimului — o cetate pe stâncă considerată atât de necucerit încât, atunci când David a pornit la luptă împotriva iebusiților împreună cu oamenii săi, aceștia se simțeau atât de în siguranță în fortăreața lor, încât i-au spus lui David cu dispreț: „Nu vei intra aici; pentru că până și orbii și ologii te vor da înapoi.” Dar Dumnezeu i-a dat în mâinile lui David, iar el a cucerit cetatea, a locuit în ea și a numit-o „Cetatea lui David” (2 Samuel 5.6,7; 1 Cronici 11.4–9)

Pentru a înțelege că Sionul este simbolul harului gratuit al lui Dumnezeu, trebuie să ne întoarcem la istoria lui Israel dinaintea epocii Sionului.

La Muntele Sinai, Israel jurase: „Tot ce a zis DOMNUL vom face.” Dar a eșuat complet și a pierdut totul prin necredințioșia și păcatul său. Chivotul Legământului — locuința DOMNULUI, care odinioară mergea înaintea lor cale de trei zile, pentru a le găsi un loc de odihnă — la plecarea căruia Moise a spus: „«Ridică-Te, Doamne, și să se risipească vrăjmașii Tăi; și să fugă dinaintea feței Tale cei care Te urăsc!»” Și, când se odihnea, zicea: «Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel»” (Numeri 10.33,36) — acest Chivot, care odinioară îi condusesese prin râul Iordan și spre victoria asupra Ierihonului, *nu mai era în mijlocul lui Israel*. Filistenii îl luaseră și îl așezaseră în casa zeului lor, Dagon. Vestea faptului îngrozitor că, odată cu Chivotul Legământului, DOMNUL *părăsise* pe Israel, a dus la moartea lui Eli; iar pe patul de moarte, soția lui Fineas l-a numit pe băiatul ei, la naștere, I-Cabod, zicând: „*S-a depărtat gloria din Israel!*” (1 Samuel 4)

Și, într-adevăr, Dumnezeu, mâniat de idolatria lui Israel, Își părăsise poporul. La aceasta se referă cuvântul din semnificativul Psalm 78, versetele 59-61: „Dumnezeu a auzit și S-a mâniat

¹ Numărul „opt” îl găsim de multe ori în Scriptură în legătură cu începutul a ceva nou, în opoziție cu ceea ce exista până atunci. A opta zi a fost ziua de început a unei noi săptămâni. Opt suflete au fost salvate în Arcă și ele au constituit începutul unei noi lumi umane. A opta zi (ziua de după a șaptea — Sabatul evreiesc) a fost ziua învierii. În a opta zi a avut loc circumcizia. Noua formă de guvernare a viitorului Imperiu Roman este desemnată în Scriptură ca fiind a opta. Vezi volumul 9, întrebarea 9!

și S-a dezgustat foarte mult de Israel. Și *a părăsit locașul din Șilo*, cortul pe care-l ridicase între oameni; și a dat puterea Sa în captivitate, și frumusețea Sa în mâna asupritorului.”

Când poporul a luat în stăpânire țara Canaanului, Chivotul — locuința DOMNULUI [lui Iehova] — se afla la *Silo*, un loc din seminția lui Efraim. *Efraim* ocupa, printre semințiile lui Israel, locul privilegiat al *întâiului născut* (Ieremia 31.9; 1 Cronici 5.1,2). Aici, în Silo, în Efraim, s-a aflat Chivotul până în ziua în care fiii lui Eli l-au dus în luptă împotriva filistenilor, iar aceștia l-au jefuit și l-au dus în robie. *Dumnezeu* a îngăduit aceasta; El a dat puterea Sa în captivitate și gloria Sa în mâinile asupritorului, iar pe poporul Său l-a lăsat pradă sabiei; a respins cortul lui Iosif și *nu a ales seminția lui Efraim* (Psalmul 78.61 și versetele următoare). Astfel, Dumnezeu a întrerupt orice legătură cu poporul Său, renunțând la Sinai ca temelie a binecuvântării pentru om.

Acum, când orice speranță pentru Israel se risipise și acesta pierduse totul, *harul* lui Dumnezeu a intervenit. El nu a respins și nu a ales seminția lui Efraim, nici muntele Sinai, nici pe omul în carne, ci, conform dragostei inimii Sale și conform nemărginirii harului Său, a ales o *altă* seminție, un *alt* munte și un *alt* om. Citim în versetul 68 și următoarele: „El *a ales* seminția lui Iuda, muntele Sion, pe care l-a iubit. ... și *l-a ales* pe David, slujitorul Său”, iar prin unsul Său El aduce Chivotul înapoi la Sion, cetatea lui David.

Nu este nevoie să spunem că atât David, cât și Chivotul Legământului cu scaunul de îndurare sunt prefigurări ale lui Hristos; pe amândoi îi găsim uniți în Sion. David avea treizeci de ani când a fost uns și a preluat conducerea, în concordanță cu numărul de ani, pe care Domnul i-a avut ca Om, când a fost uns cu Duhul Sfânt aici pe pământ. Și așa cum Domnul, după ungerea Sa, a început să împlinească lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o, tot așa și David, după ungerea sa, a început să îndeplinească voia lui Dumnezeu. El a cucerit Sionul și l-a făcut cetatea numelui său. În dependență de El, el Îl roagă pe DOMNUL să-Și stabilească locuința în Sion: „Ridică-Te, DOAMNE, la odihna Ta, Tu și chivotul puterii Tale!” Iar DOMNUL îi confirmă: „DOMNUL a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui; și a zis: «acesta (Sionul) este odihna Mea pentru totdeauna, aici (în Sion) voi locui, pentru că l-am dorit»” (Psalmul 132.8,13,14).

Și în ziua în care Chivotul a intrat în Sion și și-a stabilit locuința acolo, au cântat *pentru prima dată* lauda harului Său — refrenul care se repetă apoi mereu în Psalmul 136: „*Bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna*” (1 Cronici 16.34).

Tot ce vedem în modelul de mai sus se manifestă în desăvârșire în Hristos.

Odată cu răstignirea lui Hristos, omul și lumea au ajuns la sfârșitul și judecata lor. Dar, așa cum în modelul de mai sus Dumnezeu a adus odată înapoi Chivotul, tot așa Dumnezeu L-a adus înapoi dintre morți pe Păstorul cel mare al oilor (Evrei 13.20). Și „Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit, pe când și noi eram morți în greșeli, ne-a *adus la viață împreună cu Hristos*” (Efeseni 2.4,5). Aici vedem în Hristos *Cel înviat Muntele Sion* — puterea *harului*. În El, Cel înviat, hotărârea lui Dumnezeu și fiecare promisiune își găsesc „Da” și „Amin”.

Așa cum odinioară responsabilitatea omului era legată de Muntele Sinai, tot așa harul lui Dumnezeu, în nemărginirea sa, este legat de Sion. Muntele Sion, nu muntele natural precum Sinai, care putea fi atins, ci Muntele Sion în sens spiritual, a devenit, după starea de pierzare totală a omului, punctul de plecare al harului Său în mântuire și binecuvântare. De aceea li s-a putut spune evreilor că s-au apropiat de Muntele Sion.

Femeia prinsă în adulter din Ioan 8 ne permite să vedem în această imagine Sinaiul și Sionul — Legea și harul: în cărturarii și fariseii din jurul ei se afla focul Sinaiului. Prezența Domnului însă, al cărui deget a scris odinioară Legea, i-a convins *pe fiecare* de păcatul și condamnarea lor. Femeia, însă, și-a găsit acum mântuirea și siguranța în Cel care S-a aplecat pentru a doua oară și al cărui deget a scris din nou, dar acum nu pe tărâmul responsabilității, ci pe tărâmul harului. Această biată femeie ajunsese de la Sinai la Muntele Sion.

Titlul original: „*Sinai und Sion*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 217-222, 241-244, Vol. 18, Anul 1933.